

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. P. N., narozený dne X
státní příslušnost X
t. č. v X

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor
cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2024, č. j. KRPA-202497-17/ČJ-2024-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 15. 7. 2024, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2024, č. j. KRPA-202497-17/ČJ-2024-000022-ZSV (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Tím byl podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal porušení ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podotkl, že nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí a tyto úvahy jsou toliko paušální.
3. Následně žalobce konkrétně uvedl, že napadené rozhodnutí postrádá především náležité odůvodnění vedlejšího výroku stanovujícího délku zajištění. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32. Poznamenal, že žalovaná sice obecně uvedla, jaké úkony bude činit, nicméně v napadeném rozhodnutí chybí bližší odůvodnění přibližného časového rámce, v němž budou konkrétní kroky realizovány. Zejména se jedná o velmi obecné konstatování, že je nutné vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž u třetích zemí se doba reakce pohybuje od 40 do 60 dnů. Žalovaná tedy uvádí generální odhad týkající se všech třetích zemí namísto toho, aby se zaměřila konkrétně na Vietnam. Přitom jí musí být z úřední činnosti známo, jak dlouho reakce v případě vietnamských úřadů trvá.
4. Z napadeného rozhodnutí by měla být podle žalobce co nejpřesněji zřejmá doba, po kterou musí být nutně zajištěn. Pokud žalovaná aplikuje generální odhad doby zajištění, jedná se o svévolné omezování osobní svobody. Z výše uvedených důvodů tedy žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření předně poznamenala, že při rozhodování shledala naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podotkla, že v případě žalobce bylo dne 21. 6. 2024 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a dne 11. 11. 2023 (*sic!*) vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž konstatovala, že svůj výrok jasně a konkrétně odůvodnila.
6. Dále uvedla, že výčet nejrozumnějších ustanovení právních předpisů nelze považovat za konkrétní žalobní body. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38.
7. K námitce nedostatečného odůvodnění délky zajištění žalovaná v zásadě zopakovala svou argumentaci z napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem, pročez je třeba zajistit náhradní cestovní doklad. Za tímto účelem je nutné ověřit jeho totožnost prostřednictvím Interpolu a zastupitelského úřadu. Na základě této zjištěné totožnosti může být požádáno o vydání náhradního cestovního dokladu. Následně je nutné vyčkat na reakci dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá a odvíjí se od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Tato doba se v případě třetích zemí obvykle pohybuje od 40 do 60 dnů a odvíjí se i od poskytnutých informací ze strany cizince v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti. Rovněž žalovaná zmínila, že při stanovení doby trvání zajištění přihlíдела k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů. Ředitelství služby cizinecké policie totiž obstarává letenku, vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, zajišťuje policejní eskortu a komunikuje s domovským státem cizince o

zpětvzetí. Doba k zajištění těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na zmíněné skutečnosti žalovaná vyjádřila své přesvědčení, že doba trvání zajištění je přiměřená.

8. Taktéž uvedla, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce existuje v jeho případě důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen. Proto přistoupila k jeho zajištění, aniž by předtím uložila mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Chování žalobce a způsob jeho pobytu na území České republiky lze podle žalované považovat za jednání závažné a negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem. Závěrem vyjádření tedy navrhla zdejšímu soudu, aby žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 20. 6. 2024 kontrolován hlídkou žalované a vyzván k prokázání totožnosti. Hlídkce uvedl, že doklady ztratil a byl tedy ztotožněn dle poskytnutých údajů. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo zjištěno podezření, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Z tohoto důvodu byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn.
11. Následně dne 21. 6. 2024 žalovaná oznámila žalobci zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka řízení za přítomnosti tlumočnice vietnamského jazyka žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje T. P. N. a narodil se X ve X. V České republice je nepřetržitě od roku 2014 a bydlí v X u krajanů, ale žádné trvalé ubytování nemá. V roce 2014 přiletěl na základě biometrického pasu a povolení v něm. Biometrický pas má zřejmě na místě, kde žádal o azyl, protože si ho zatím nevyzvedl. Zmínil také, že si je vědom toho, že na území České republiky pobývá neoprávněně, a že není schopen prokázat oprávněný pobyt. V minulosti podal žádost o azyl, ale ten mu udělen nebyl. Proto mu bylo uloženo správní vyhoštění. Ubytování měl nejdříve zajištěné a následně zůstal u krajanů, a to i přes správní vyhoštění. Adresu svého současného pobytu neznal. V České republice chtěl zůstat tak dlouho, jak jen to bude možné. Dále žalobce vypověděl, že na území České republiky ani v jiném státě Evropské unie nemá žádné příbuzné a je svobodný a bezdětný. Není ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie, ani nežije s takovou osobou ve společné domácnosti. Ve Vietnamu může bydlet na adrese svého hlášeného pobytu u matky. V České republice nemá žádné vazby, závazky nebo dluhy. Trestnou činnost nepáchal, pouze mu bylo uloženo správní vyhoštění. Potvrdil, že v současné době má finanční prostředky k zajištění základních potřeb. Na vycestování by si peníze dokázal zajistit, musel by si však půjčit nebo někoho o peníze požádat. Na území České republiky má brigády, kterými si zajišťuje prostředky k obživě. Nemá zdravotní pojištění ani pracovní povolení. Popřel také zdravotní problémy a podotkl, že mu není známa žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování. K možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky a nemá ani adresu, kterou by tu měl nahlášenou a na které by byl k zastížení. V České republice nemá ani žádný majetek. Závěrem vyjádřil ochotu spolupracovat v souvislosti se svým vycestováním.

12. Posléze žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 21. 6. 2024, č. j. KRPA-202497-15/ČJ-2024-000022-ZSV, jímž žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4, a 9 zákona o pobytu cizinců uložila správní vyhoštění a stanovila dobu tří let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Téhož dne vydala i napadené rozhodnutí. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce dne 1. 7. 2024 odvolání.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zároveň zdejší soud neopomněl, že ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, ve spojení s rozsudkem velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, musí z úřední povinnosti přihlížet i k těm nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které nejsou součástí uplatněných žalobních bodů.
14. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhł nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
16. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
17. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*

Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.*
19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
 20. Soud má především za věcně správný závěr žalovaného v tom směru, že zajištění žalobce je nezbytné. Žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPK-63152-51/ČJ-2018-190026, ze dne 29. října 2018, nemá cestovní doklad ani neučinil nic pro vydání nového či náhradního, a rovněž nemá ani žádnou hlášenou adresu pobytu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nevycestoval z území opakovaně a vědomě, proto je předpoklad, že nebude předpisy dodržovat i nadále. Soud k tomuto konstatuje, že pobytová historie žalobce vskutku nedávala žalovanému jinou možnost, než k zajištění přistoupit, neboť je zjevné, že žalobce není ochoten dodržovat ani vydaná rozhodnutí, ani právní předpisy. Žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétního, co by tyto závěry bylo způsobilé zpochybnit.
 21. Rovněž tak v případě žalobce nebylo na místě uložení tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že možnosti uložení takovéto alternativy žalovaný posoudil zcela dostatečně. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že se žalovaný žalobce zejména v rámci jeho výsledku výslovně dotazoval k možnosti užití zvláštních opatření s tím, že žalobce uvedl, že nemá žádnou hlášenou adresu, na které by se zdržoval a byl tak k zastižení, nemá finanční prostředky na složení finanční záruky a konečně sám možnost aplikace zvláštních opatření vyloučil. Dostatečně poté odůvodnil zejm. na str. 2 - 5 napadeného rozhodnutí, proč nepřistoupil k užití zvláštních opatření za účelem správního vyhoštění namísto zajištění žalobce.
 22. Pokud jde o odůvodnění délky zajištění, má soud za to, že žalobcem namítané zdůvodnění doby zajištění nelze považovat za nedostatečné. Příslušná část odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 přitom obsahuje shrnutí předpokládaných úkonů nezbytných pro realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokládaného

časového rámce jejich trvání, což soud považuje za dostatečné mimo jiné i vzhledem k tomu, že žalovaný nemá prakticky žádnou možnost, jak zkrátit a současně i předem přesněji odhadnout dobu realizace jednotlivých kroků směřujících k vydání náhradního cestovního dokladu ze strany příslušných orgánů Vietnamu. Žalobce ani nevznáší konkrétní argumenty, ze kterých by bylo možné dovodit, že by popsané úkony měly trvat kratší dobu, jež by svědčil kratší době zajištění. Soud nespatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, pokud žalovaný vychází z obvyklé potřebné doby, stanovené na základě praxe a zkušeností se třetími zeměmi. Žalovaný podle mínění soudu nebyl povinen zpracovávat statistiky ve vztahu přímo k vlasti žalobce, kterýžto konkrétní argumentaci, proč se domnívá, že doba zajištění je ve vztahu k Vietnamské socialistické republice v porovnání s jinými třetími zeměmi nepřiměřeně dlouhá, neuvedl. Jestliže žalovaný uvedl, že doba vydání náhradního cestovního dokladu ze strany třetích zemí se pohybuje od 40 do 60 dnů, vyplývá z toho, že doba vydání náhradního cestovního dokladu ze strany Vietnamské socialistické republiky se pohybuje rovněž v tomto rozmezí, když Vietnamskou socialistickou republiku lze nepochybně považovat za třetí zemi. Navíc uvedené rozmezí není natolik široké, aby vzhledem k popsáním úkonům potřebným k vydání náhradního cestovního dokladu, které žalovaná začasťe nijak uspišit nemuže, byl požadavek na jeho další zpřesnění reálný. Soud dodává, že zároveň trvá povinnost správních orgánů postupovat aktivně a řádně k dosažení realizace správního vyhoštění, aby zajištění trvalo pouze nezbytnou dobu.

23. Je třeba též zdůraznit, že podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je povinností cizince pobývat na území (ČR) pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Žalobce v žalobě nezpochybnil závěr žalovaného, podle kterého obě tyto povinnosti porušil. Logickým a předpokládaným důsledkem neoprávněného pobytu cizince na území ČR je jeho vyhoštění, nejsou-li dány zákonné překážky pro tento postup, které však v případě žalobce zjištěny nebyly. Do doby, než bude možné správní vyhoštění fakticky realizovat, lze cizince podle zákona o pobytu cizinců zajistit.
24. Tam, kde žalobce obecně vytýkal porušení ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, k těmto výtčám již ovšem neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud sám pak v této obecné rovině nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení. Obecné odkazy na porušení různých ustanovení nepředstavují řádný žalobní bod (srov kupř. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Stejně tak pokud žalobce uvádí, že rozhodné skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu, soudu není zřejmé, které konkrétní skutečnosti nemají podle žalobce oporu ve spisu.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve

věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 24. července 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce